

ZOFÓNIA S KÖNYVE

1-3. FEJEZET

„Az Úr igéje szólt Zofóniáshoz, Kúsi fiához, aki Gedaljá fia, aki Amarjá fia, aki Hizkijá fia volt, Jósiásnak, Ámón fiának, Júda királyának az idejében” (1. vers).

A kispróféták háttéréről nagyon keveset tudunk. Valamilyen okból kifolyólag azonban Zofóniás származásáról több információval rendelkezünk, mint a többi kisprófétáról. Zofóniás maga vezeti le nekünk vérvonalát, egészen Ezékiásig, aki Júda egyik jeles királya volt. Zofóniás tehát a királyi család sarja, aki Jósiás uralkodásának idején prófétált.

Jósiás király uralkodása Júdában igencsak sikeresnek tekinthető, kiváltképp szellemi értelemben, mert felszíni reformokat hajtott végre az országban. Mivel Zofóniás Jósiás uralkodásának idején prófétált, ezért tudhatjuk, hogy ő Jeremiás kortársa volt. Zofóniás és Jeremiás pedig akkor prófétált Júdában, amikor a déli törzs a végnapjait élte: a déli királyság nemsokára felbomlik, és az embereket babiloni fogságba hurcolják. Ekkor az Úr prófécijában Zofóniáson keresztül kijelenti:

„Elsöprök, elsöprök mindent a föld színéről! – így szól az Úr” (2. vers).

Ez a prófécia kettős jelentést hordoz. Egyrészt a babiloni Nebukadneccár pusztításának idején teljesül be, másrészt azonban a végső ítéletet is előrevetítette. Zofóniás tehát a nagy nyomorúságra is tekint, és sokat prófétál Isten ítéletéről, Isten haragjáról, amit kiönt majd erre az istentelen világra, melyben élünk.

Az Úr tehát kijelenti, hogy mindent elsöpör majd a föld színéről.

„Elsöprök embert és állatot, elsöpröm az ég madarait, és a tenger halait, a botránkoztató dolgokat a bűnösökkel együtt, kiirtom az embert a föld színéről! – így szól az Úr” (3. vers).

Ez a kijelentés kétségtelenül a nagy nyomorúság időszakára utal, amikor Isten kiönti ítéletét a földre, a világ pedig olyan méretű katasztrófáknak lesz tanúja, amelyre sem azelőtt, sem azt követően nem lesz példa.

„Kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen. Kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt” (4. vers –Károli).

A bálványpapok az áldozóhalmok papjai voltak, akikkel a Királyok második könyvében találkozunk. Bálványimádásuk miatt tehát ott Jeruzsálemben és Júdában, Isten átengedi népét ellenségeiknek.

Korábban már beszéltem már Shilo professzor legújabb régészeti felfedezéseiről. Ő Dávid városát szeretné feltárni, ami annakidején az Ófel-dombra épült, a Gihón-forrás felett.

Ha lejövünk arról a dombról a Gihón-forráshoz, majd onnan ismét felfelé vesszük az irányt, ahol a Siloám-medence fekszik, és ahol Ezékiás alagutat építtetett, ott fent található Jeruzsálem óvárosa, amely időben ehhez a próféciához kapcsolódik. Ezen a területen végzett tehát ásatásokat Shilo professzor, akinek munkáját zendülések kísérték. A megmozdulásokat néhány ortodox rabbi szervezte, akik úgy érezték, hogy a professzor nem bánt kellő tisztelettel az ásatások során feltárt csontokkal.

Az ortodox rabbik ugyanis ragaszkodnak ahhoz, hogy amikor egy régész csontokat talál, azonnal megvizsgálhassák, nem emberi maradványok-e, mert akkor a rabbik megáldják azt, mielőtt a csontokat elföldelik. Shilo professzor igencsak gyakorlati ember lévén – tudom, mert egyszer vacsoráztam vele, és nagyon élveztem a társaságát - nem szereti, ha bárki helyette igyekszik irányítani az ő ásatási munkálatait. Szerinte az ásatásokon tudományos kutatómunka folyik, amit a vallástól függetlennek kell megőrizni, így tudatosan figyelmen kívül hagyta a rabbik követelését.

Ezért szerveztek a rabbik egy hatalmas tüntetést, pedig a professzor tényleg csak az ásatások tudományos menetét kívánta megőrizni. Amikor tehát csontokra bukkant, nem hívott azonnal egy rabbit, hanem inkább azt mondta, hogy kutyacsontokról van

szó, földeljék csak el nyugodtan. Idővel a rabbik fülébe jutott ez a gyakorlat, és ebből aztán nagy megmozdulások támadtak.

A professzor elmesélte nekem, hogy bámulatos érzés volt feltárni azoknak a házaknak a romjait, melyek a babiloniak pusztításának idején ott álltak. Sok ház belseje úgy maradt meg, ahogy azt a babiloni hadsereg sáskajárása után otthagyta. Azokról a tárgyakról is beszámolt nekem, amelyeket a lerombolt házakban találtak.

Amikorra az emberek visszatértek a babiloni fogságból, mindent benőtt a gaz, házaikat pedig a földdel egyenlővé tette az alapos pusztítást végző babiloni hadsereg, így ahelyett, hogy eltakarították volna a törmeléket és újjáépítették volna házaikat, inkább úgy, ahogy volt betemették a romokat, és annak tetejére kezdtek építkezni. A professzor elmesélte, hogy amikor a babiloni pusztítás után eredeti állapotban fennmaradt romos házakban található tárgyakat vizsgálták, lenyűgözte őt az a temérdek mennyiségű házibálvány, amit az emberek otthonaiban feltártak. Még képeket is mutatott nekem: az asztalok tele voltak apró szobrocskákkal, amiket a júdaiak otthon tartottak a babiloni pusztítás előtt. Ez is megerősíti azt, amiről Jeremiás és Ézsaiás könyvében olvashatunk, amelyekben ezek a próféták figyelmeztették a népet, hogy Isten ítélete közeleg bálványimádásuk miatt.

Zofóniás itt is a pusztításról és Isten eljövendő ítéletéről szól, és megemlíti a Baal imádatát. A Baal urat jelent, és bizony hány Baal szobrocskát tártak fel az emberek házában az ásatások során! Ez az igerész az áldozóhalmokon szolgáló papokra is utal, illetve azokra, akik a háztetőkön leborultak az ég serege előtt, vagyis az asztrológiát gyakorolták, ami már régóta létezik – és gyökerei Babilonba nyúlnak vissza.

Az emberek már akkor is azt gondolták, hogy a csillagoknak valamiféle hatása van az életükre, illetve hogy a csillagok határozzák meg sorsukat. Hát nem hihetetlen, hogy napjaink modern, tudományosan felvilágosult időszakában még mindig vannak olyanok, akik horoszkópot olvasnak, hogy eldöntsék, vajon elmenjenek-e ma munkába?

„Kiirtom azokat, akik leborulnak a háztetőkön az ég serege előtt, azokat is, akik leborulnak az Úr előtt, és esküsznek rá, de esküsznek Molokra is, és azokat is, akik

elfordultak az Úrtól, nem keresik az Urat, és nem törődnek vele” (5-6. vers). Mindenféle bálványokat imádnak, elhagyták Jehovát és nem keresik őt.

„Csend legyen az én Uram, az Úr előtt! Mert közel van az Úr napja” – az Úr napja ismét utalás Isten eljövendő ítéletére - *„amikor áldozatot rendez az Úr, és megszenteli azokat, akiket meghívott”* (7. vers).

Emlékeztek, hogy a Jelenések könyvének 19. fejezetében is ír az Ige Isten haragjának nagy napjáról, és hívja a madarakat, hogy a királyok húsából lakmározzanak? Ez lesz majd az Úr haragjának nagy napja.

„Az Úr áldozatának napján ez történik: megbüntetem a főurakat, a királyfiakat és mindazokat, akik idegen ruhába öltözködnek. Azon a napon megbüntetem mindazokat, akik átugrálnak a küszöbön, akik megtöltik uralkodójuk palotáját erőszakkal és csalással. Azon a napon – így szól az Úr – kiáltás hangzik a Hal-kapu felől, jajgatás az Újvárosból, nagy összeomlás zaja a halmokról. Jajgassatok, akik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmárnép, kiirtják azokat, akik ezüstöt méricskélnek. Akkor majd lámpással kutatom át Jeruzsálemet, és megbüntetem azokat a férfiakat, akik olyanok, mint a seprején tönkrement bor, és ezt gondolják magukban: Nem tesz az Úr sem jót, sem rosszat” (8-12. vers).

Egyesek tehát azt mondják, hogy Isten visszahúzódott, Istennek nem számít, hogyan élünk, úgy élhetünk, ahogy csak akarunk, Istennek teljesen mindegy, mert nem tesz ő sem jót, sem rosszat. Ezek az emberek úgy élnek, mintha Isten nem létezne. Vannak akik megdöbbentő istentelenségeket állítanak, és sokszor megdöbbentenek istenkáromló szavaik.

De tudjátok, szerintem még ezeknél a Istent káromló embereknél is rosszabbak azok, akik azt mondják ugyan, hogy hisznek Istenben, mégis úgy élnek, mintha nem létezne, és soha nem kérdezik meg Istent életük egyetlen döntésében sem. Az én szememben ezek az emberek sokkal inkább káromolják Istent, mint azok, akik szavaikkal teszik. Ez az ember azt mondja, hogy hisz Istenben, de soha nem vonja be Istent a döntéseibe, soha nem keresi az Urat, hozzáállása pedig ez: az Úr

úgysem tesz sem jót, sem rosszat. Isten viszont azt mondja, hogy megbünteti majd azokat, akik ezt hajtogatják.

„Gazdagságuk prédára jut, házaik pedig elpusztulnak” – és bizony láthatjuk is Shilo professzor régészeti leleteiből, hogy házaik valóban elpusztultak.

„Ha építenek is házakat, nem laknak bennük, ha telepítenek is szőlőket, nem isszák azok borát” (13. vers). „Közel van az Úr nagy napja, közel van, igen hamar eljön. Keserves hang hallatszik az Úrnak napján, kiáltozik akkor még a hős is!” (14. vers). „Harag napja lesz az a nap, nyomorúság és ínség napja, pusztítás és pusztulás napja, sötétség és ború napja, felhő és homály napja, kürtszó és riadó napja” – mint amikor a csatában megfújják a kürtöt, hogy gyülekezzenek a csapatok –

„Az erős városok ellen és a büszke bástyák ellen! Rémületbe ejtem az embereket, botorkálnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen. Kiömlik vérük, mintha por lenne, és a belük, mint a szemét. Sem ezüstjük, sem aranyuk nem mentheti meg őket az Úr haragjának napján, amikor felindulásának tűzében elpusztítja az egész földet. Bizony, hamarosan végezni fog a föld összes lakójával!” (15-18. vers).

Ennek a próféciónak mindenképpen kettős jelentése van – előremutat egészen az Úr ítéletének nagy napjáig, ami egyelőre még a jövőben vár a világra.

„Szedd össze magad, szállj magadba te szemérmetlen nép” – a szemérmetlen itt az eredeti alapján szó szerint egy olyan népet jelent, akinek nincs szégyenérzete. Szégyenletes dolgokat tettek ugyan, de nem szégyellték magukat miatta.

„Mielőtt bekövetkezik az ítélet, mielőtt rátok tör az Úr izzó haragja, mielőtt rátok tör az Úr haragjának napja! Mert olyan gyorsan jön az a nap, ahogyan a polyva száll! Keressétek az Urat mind, akik alázatosan éltek a földön, és teljesítitek a törvényt! Törekedjete az igazságra, törekedjete az alázatra, talán oltalmat találtok az Úr haragjának napján!” (1-3. vers).

Az Úr tehát megígéri, hogy oltalmat találnak az Úr haragjának napján. És mi lesz az utolsó csepp a pohárban a nagy nyomorúság elérése előtt? Az újjáépített jeruzsálemi templom megszenteltelítése.

Az igei próféciákból tudjuk, hogy a templomnak újra meg kell épülnie. És amikor újjáépül, akkor az az ember, akit az Ige kárhozat fiaként, a törvénytípróként, a fenevadként, illetve az Antikrisztusként is említ, elmegy a templomba, megáll a szent helyen és kijelenti magáról, hogy Isten, sőt elvárja, hogy őt istenként imádják.

Jézus pedig Izráelhez szólva akkor, a zsidókhöz, akik ezt látják majd, így szól az Igében: *„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg! -, akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe”* (Máté 24:15).

A Jelenések 12-ben, amikor János megpillant egy asszonyt, Izráelt a napba öltözve, lába alatt a hold, a fején pedig tizenkét csillagból álló korona, és akkor meglátja feltűnni a másik jelet is az égen: egy hatalmas tűzvörös sárkányt, a Sátánt, akit levetnek a mennyből, így üldözőbe veszi az asszonyt, Izráel népének maradékát, vagyis Izráel népét. A Jelenések könyvében azt is olvassuk, hogy az asszonynak a nagy sas két szárnya adatott, hogy a pusztába repüljön az ő helyére, hogy ott tápláltassék három és fél évig.

Ők tehát nem kerülnek az Antikrisztus uralma alá, hanem elmenekülnek erre a bizonyos helyre a pusztában, amit Isten elkészített a számukra. Az Ézsaiás 16 értelmében ez a hely Petra sziklavárosa lesz, ahová sokan menekülnek majd a zsidók közül, hogy ott biztonságban elrejtőzhessenek. Isten ott védelmezi majd őket, és gondoskodik róluk. Ezt megemlíti az Ézsaiás 26 is - az utolsó néhány igeverv arról szól, hogy Isten egy biztonságos helyre viszi a népét, amíg elmúlik az Úr haragja, vagyis az Úr ítélete.

„Keressétek az Urat mind, akik alázatosan éltek a földön, és teljesítitek a törvényt! Törekedjétek az igazságra, törekedjétek az alázatra, talán oltalmat találtok az Úr haragjának napján!”.

Lehet, hogy itt azokról van szó, akiket az Úr csodálatos módon megőriz azon a helyen a pusztában, ahol az Úr maga gondoskodik róluk három és fél éven át. Ez tehát a jövőben fog beteljesedni a zsidók életében – ez nem az egyházra vonatkozik, mert az egyházat Isten elragadja, még mielőtt ezekre a dolgokra sor kerül.

„Bizony, elhagyatott lesz Gáza, Askelón pedig pusztaság! Az asdódiakat fényes nappal hajtják el, az ekróniaknak írmagjuk sem marad” (4. vers).

Ezek a filiszteusok legfontosabb városai voltak.

„Jaj a tengerpart lakóinak, a Krétából származó népnek! Így szól rólatok az Úr igéje: Kánaán, filiszteusok földje, elpusztítalak, lakatlan leszel! Pásztorok legeltető helye, és juhok karámja lesz a tengerpart” (5-6. vers).

„Ez a vidék Júda házának maradékáé lesz” –

Bámulatos prófécia ez, mert az ószövetségi időkben a filiszteusok voltak a zsidók egyik legfontosabb ellenségei. Az imént felsorolt városok, Gáza, Askelón, Asdód és Ekrón, illetve Gád is a filiszteusok főbb városai voltak. A tengermelléki síkságon feküdtek, és szüntelenül megnehezítették Izrael életét. Dán törzse meg is próbált letelepedni azon a területen, de hamar felismerték, hogy a filiszteusok túl erősek. Ezért Dán törzse egészen északra vándorolt, Felső-Galileába, a Hermón lábához. Ott telepedtek le.

Az Úr azonban megjövendöli, hogy a filiszteusokat elpusztítják – az említett városok kipusztulnak, helyükön a nomád beduinok legeltetik majd nyájukat. A prófécia azzal a kijelentéssel folytatódik, hogy az említett tengermelléki vidék Júda házának maradékáé lesz, és ők legeltetnek majd rajta.

Rendkívül érdekesnek találom, hogy napjainkra, a 80-as évekre, a filiszteus városok, Askelón, Asdód helyén zsidó települések létesültek, sőt Asdódban az izraeliek megépítették legfőbb kikötőjüket. A szállimányok nagy része már nem Haifából indul, hanem Asdódból. De ahogy Isten is kijelentette, ez a terület több mint ezer éven át a beduinok állatainak legelője volt. Amikor viszont Izrael állam újjáalakult, elindultak az újjáépítési munkálatok is, és az egyik fő feladat éppen Asdód újjáépítése, illetve az ottani modern kikötő kiépítése volt. Mára már Askelón területét is belakták, tehát a

zsidó nép valóban azokon a területeken telepedett le, amelyek egykor a filiszteusok földjének részét képezték.

Zofóniás bámulatos prófeciája így még a mi időnkben beteljesedett - bár sokan túl fiatalok voltak ahhoz, hogy emlékezzenek rá. De én bizony már emlékszem!

„Ez a vidék Júda házának maradékáé lesz, ők legeltetnek majd rajta, és Askelón házaiban heverésznek esténként, mert gondot visel róluk Istenük, az Úr, és jóra fordítja sorsukat” (7. vers). Ez a prófécia Izrael újjáalakulásáról szól.

„Hallottam Moáb gyalázkodását, és Ammón fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázták népemet, és felfuvalkodtak az ő határok ellen” (8. vers – Károli).

Moáb és Ammon felfuvalkodottá váltak, és elvették Ciszjordániát Izraeltől, amikor az államként megalakult 1948-ban. A jordániai csapatok foglalták el az említett területet a király parancsára. Az Úr itt erről beszél: hallottam Moáb gyalázkodását, ahogy felfuvalkodtak, és terjeszkedni kezdtek.

„Ezért életemre mondom – így szól a Seregek Ura, Izrael Istene -, hogy úgy jár Móáb, mint Sodoma” – ez a mai Jordánia - „Ammón fiai pedig” – Jordánia fővárosa - „mint Gomora. Csalános terület lesz, sós gödör és pusztaság örökre. Kifosztja őket népem maradéka, és birtokukat elfoglalja megmaradt népem” (9. vers).

Zofóniás prófeciájából úgy tűnik, hogy Jordánia és Izrael között még lesznek összetűzések.

„Így járnak gögjük miatt, mert gyalázkodtak, és terjeszkedtek a Seregek Ura népének rovására” (10. vers).

Az Úr megparancsolta, hogy senki ne érintse felkentjét, és ne bántsa prófétáit. Azt is mondta az Úr, hogy megáldja azokat, akik áldják Ábrahámot, de megátkozza azokat, akik népét átkozzák. Így hát Móáb, vagyis Jordánia elbukik majd azért, ahogyan a Seregek Urának népével bánt.

Ez nem azt jelenti, hogy Izrael népe annyira szent lenne, hanem arról, hogy Isten kiválasztotta őket. Mivel pedig Isten kiválasztotta, ezért tisztelnünk kellene őket.

„Félelmesen lép fel velük szemben az Úr, semmivé teszi a föld minden istenét. Akkor az Úr előtt borulnak le az emberek mindenütt, még a szigeteken lakó népek is”

(11. vers). *„Titeket is, etiópok, az Úr kardja sebez halálra! Kinyújtja kezét észak felé és elpusztítja Asszíriát. Ninivét pusztasággá teszi, kiszikkadt pusztává”* (12-13. vers).

Zofóniás prófeciájának idejében Ninive még állt - még nem pusztították el a médek és a babiloniak.

„Csordákban lepi majd el mindenféle állat. Pelikán és bagoly is tanyázik az oszlopokon, hangosan rikoltoz az ablakokban. Omladék borítja a küszöböket, leválik a cédrusburkolat. Ez lesz a vigadozó városból, amely biztonságban élt, és ezt gondolta magában: Nincs több olyan, mint én! Milyen pusztává lesz: vadak tanyájává! Aki csak arra jár, fölszisszen, és kezével legyint” (14-15.vers).

Ninive az ókori világ egyik leghatalmasabb városa volt. Három napba tellett végigjárni a várost egyik végétől a másikig. A próféta mégis bámulatos prófeciát mond: pusztává lesz, juhok legelnek majd a helyén, a romos házak küszöbén baglyok és pelikánok tanyáznak, és vadállatok laknak. Akármilyen valószínűtlennek tűnhetett is Zofóniás prófeciája akkortájt, mégis valóra vált.

A továbbiakban Isten Jeruzsálem ellen emeli fel hangját:

„Jaj a lázadó, beszennyezett és erőszakos városnak! Nem hallgatott a szóra, nem fogadta meg az intést, nem bízott az Úrban, nem járult Istene elé”

Isten ezzel vádolja Jeruzsálemet – nem hallgatott rá, nem engedelmeskedett neki, nem fogadta el a feddést, nem bízott az Úrban, és nem akart közelebb húzódni Istenhez.

„Olyanok benne a vezérek, mint az ordító oroszlánok, a bírák, mint a pusztai farkasok: egy csontot sem hagynak reggelre. Prófétái hitványak, csalók. Papjai szentségtörők, önkényesen magyarázzák a törvényt” (3-4. vers).

Ugyanezekkel vádolta Jeremiás is a népet, illetve Jeruzsálemet prófeciájában. Emlékezzünk, hogy Jeremiásnak alaposan meggyűlt a baja a hamis prófétákkal, akik odamentek a királyhoz és azt mondták: „Ó, nagy király! Azt teszel majd a babiloniakkal, amit csak szeretnél. Meg sem tudják majd közelíteni ezt a helyet!”. Jeremiás ellen pedig összeesküvést szőttek, mert elég bátor volt ahhoz, hogy

felálljon, és az igazságot szólja. Zofóniás is a prófétáikat említi, akik hitványak és csalók, papjaik pedig beszennyezték a szentélyt és meggyalázták a törvényt.

„De igazságos közöttük az Úr, ő nem követ el álnokságot, ítéletét minden reggel napfényre hozza, nem marad az el. De az álnok ember nem tud szégyenkezni!” (5. vers). „Népeket irtottam ki, elpusztultak bástyáik, utcáikat feldúltam, senki sem jár rajtuk. Romba dőltek városaik, elnéptelenedtek, lakatlanok. Azt gondoltam, hogy félni fog engem, és megfogadja az intést, akkor nem pusztul el lakóhelye, úgy, ahogyan meg akartam büntetni. De ők egyre gonoszabb tetteket követtek el” (6-7. vers).

Isten elsősorban arra szánja az ítéletet, hogy megfegyelmezzon bennünket. Amikor kezdünk letérni a helyes útról, fenyítés formájában ítéletet hoz az életünkbe, hogy visszafordítson bennünket magához.

Szomorú látni, hogy sokan fellázadnak az Úr ellen, amikor Isten megfenyíti őket, így a helyzetük csak még rosszabbá válik. Az Úr maga mondja, hogy ítélete arra indítja majd a népet, hogy az igazsághoz forduljon. Aki igazán Isten gyermeke, az ítéletet látva Istenhez fordul.

Most pedig a jövőbe tekintünk, a népek eljövendő nagy ítéltére:

„Azért várjatok rám – így szól az Úr -, arra a napra, amikor előlépek mint vádló! Mert úgy döntöttem, hogy összegyűjtöm a népeket, egybegyűjtöm az országokat, és kiöntöm rájuk bosszús haragomat, haragom egész hevét. Bizony, felindulásomnak tüze pusztítja majd az egész földet!” (8. vers).

Ahogy azt már többször is említettem, a harag kifejezés az Ószövetségben az Újszövetség nagy nyomorúságának felel meg. Isten tehát a nagy nyomorúság időszakáról szól itt, ahogy összegyűjti a népeket Megiddo völgyébe, a hatalmas armageddoni csatára.

„És kiöntöm rájuk bosszús haragomat, haragom egész hevét. Bizony, felindulásomnak tüze pusztítja majd az egész földet!”. „Akkor majd tisztává teszem a népek ajkát, mindnyájan az Úr nevét hívják segítségül, és őt tisztelik egy akarattal” (9. vers).

Eredetileg az emberek mind egy nyelvet beszéltek. Babel tornyának idejére azonban a tudomány olyan előrehaladottá vált, hogy az emberek kommunikációs tornyokat építettek, hogy a világúrral kommunikáljanak, és az ott lakóktól tanuljanak. Amikor az Úr Babel tornyának építését figyelte, kijelentette, hogy az emberek olyan fejlettségi szintre jutottak, hogy bármit meg tudnak valósítani, amit csak akarnak. Annak érdekében tehát, hogy Isten megakadályozza az emberek önpusztító terveinek megvalósulását, összezavarta az emberek nyelvét. Így alakultak ki a nyelvek szerinti embercsoportok a világban. De eljön majd az a nap, amikor mindenki megint ugyanazon a tiszta nyelven fog beszélni.

Érdekesnek találtam, amit egyszer az egyik zsidó idegenvezetőnk árult el nekünk: a héberben állítólag nincsenek szitokszavak. Ha tehát egy zsidó ember káromkodni kíván, például az angolt kell használnia, mert a héberben erre nem léteznek megfelelő szavak.

Emlékszem, épp a szkoposz-hegyi Hadassa Kórházban jártunk, amikor hallottuk, hogy az egyik orvos héberül beszélget kollégáival, majd hirtelen pár szót elejtett angolul is. Oda is fordultam a feleségemhez, és így szóltam: „Látod, tényleg igaz lehet, hogy a zsidók saját nyelvükön nem tudnak káromkodni, így kénytelenek az angolt használni!”. Az orvos ennek hallatára elszégyellte magát, én meg érdekesnek találtam, hogy létezik egy nyelv, amelyben valóban nincsenek szitokszavak. Lehet, hogy ez az a bizonyos tiszta nyelv?

„Akkor majd tisztává teszem a népek ajkát, mindnyájan az Úr nevét hívják segítségül, és őt tisztelik egy akarattal” – vagy egy emberként.

„Azon a napon nem kell szégyenkezned tetteid miatt, melyekkel vétkeztél ellenem. Akkor eltávolítom körödből a gőgösen vigadozókat, nem fogsz többé kevélykedni szent hegyemen” (11. vers). „De meghagyom közöttetek maradékul a szegény és nincstelen népet, amely az Úr nevében keres oltalmat. Izráel maradéka nem cselekszik hamisan, nem beszél hazugul, és nem lesz csalárd nyelv szájában. Olyan lesz, mint egy nyáj, amelyet nem háborgat senki, legelésznek és heverésznek”

Vegyük észre a sorrendet – először Isten eljövendő ítélete, ezt követi egy új korszak, egy nyelv, a világ helyreállítása Isten eredeti terve és rendje szerint, majd a

14. vers, az Úr dicsőséges napja, amikor az Úr eljön és megalapítja országát itt a földön.

„Ujjongj, Sion leánya! Kiáltás örömdben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! Elveszi rólad az Úr az ítéletet, eltávolítja ellenségedet. Veled van az Úr, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől félned” (14-15. vers).

Milyen dicsőséges nap fog ránk virradni, amikor Jézus eljön és uralkodik! Akkor az Úr ismét az ő népe között lakik majd, mint ahogy azt 2000 évvel ezelőtt tette, amikor eljött a földre. Az Ige testté lett, közöttünk lakott.

„A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt” (János 1:10-11).

Amikor az Úr ismét népének körében lakozik majd, milyen csodálatos nap is lesz az – akkor majd örvendezve énekelünk!

„Azon a napon így biztatják Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az Úr, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked” (16-17. vers).

Az Ige tehát az Úrra irányítja a figyelmünket, aki a népe között lesz.

Először Isten erejét említi az Ige: *„Veled van Istened, az Úr, ő erős”.*

Majd munkáját: *„és megsegít”.*

Napjaink világában kétségbeesetten szüksége van az üdvösségre. Az emberek mostanra már olyan messzire mentek, amilyen messzire csak mehettek anélkül, hogy mindent tönkre ne tegyenek. Jelenleg több milliárd dollárt költenek évente fegyverekre, és ez csődbe viszi az egész világot. Ekkora számokban már nem is tud gondolkodni az ember! Ha szeretnél elszámolni egymilliárdig, még az is 19 évembe telne úgy, hogy éjjel-nappal számolnál, mégpedig percentként százat.

A világnak megváltásra van szüksége! Sajnos a kormány képtelen megmenteni bennünket, sőt inkább mélyebbre temet és tönkretesz. A kormányok fenntartása túl költségessé vált – mindenütt ezt látjuk a világban. Egyetlen reménye

van ennek a beteges világnak – mert világunk valóban beteg: gondoljunk csak a nagymértékű bűnözésre, a gyilkosságokra, az embereken elkövetett erőszakra. Nincs megoldás, nincs válasz – megváltóra van szükségünk!

Eljön majd egy hamis megváltó, egy férfi, aki mindenféle új ötlettel áll elő, aki látszólag megmenti majd a gazdaságot, és megoldja a világ legégetőbb társadalmi problémáit.

Sok bűncselekményt a pénz miatt követnek el. Gondoljunk csak bele, mennyi üzletet, benzinkutat és embert rabolnak ki nap mint. Ez a férfi pedig fantasztikus megoldással áll majd elő a bűnözésre: teljesen kivonja a pénzt a forgalomból, és mindenkit egy jellel lát el a jobb kezén, vagy a homlokán, amit a számítógépes szkennerek is felismernek. A jel nélkül pedig többé senki nem tud majd venni és eladni semmit.

Épp a héten olvastam az újságban, hogy óvatos becslések szerint minden évben nyolcvan és százezer milliárd dollár közötti összegtől esik el a kormány, amit adó formájában be kellett volna fizetni. A kormány persze nem nézheti ölbe tett kézzel, és hát nem tűnik-e a legjobb megoldásnak kivonni minden pénzt a forgalomból, és mondjuk azt mondani, hogy ha valaki venni vagy eladni akar bármit is, csak egy jellel teheti azt meg? Így a kormány pontosan tudhatja, hogy mennyi vagyonunk van, és csak akkor adhatunk el bármit is, ha használjuk a jelet. Minden tranzakció a jelen keresztül történik majd, és gondosan elraktározódik egy számítógépes adatbázisban.

A pénzzel kapcsolatos bűncselekmények abban a pillanatban megszűnnének. Többé senkit sem lehet kirabolni, mert minden vagyona a számítógépben van nyilvántartva. Persze akkor majd azon fáradoznának az emberek, hogy feltörjék a számítógépes rendszereket, de még ez sem változtat a lényegen: bizonyos bűncselekmények eltűnnének, az embereknek meg egyébként is időbe telne, amíg hozzászoknak az új rendszerhez – mondjuk három és fél évbe.

Az említett férfi tehát új megoldásokat talál a gazdasági, illetve a társadalmi problémákra, és a világ vezetőjeként és megváltójaként ünnepli majd a hamis

messiást, az Antikrisztust. Még a zsidó nép bizalmát is sikerül elnyernie, szövetségre lép velük, így segítségével megépíthetik templomukat a Templomhegyen. Mindehhez már készen áll a terep.

Három és fél éven át minden habostortának tűnik majd, de aztán megromlik a torta, sőt rothadásnak indul.

De eljön majd Jézus, megalapítja királyságát és népe között lakik – micsoda örömteli nap is lesz az!

„Veled van Istened, az Úr, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked” (17. vers). Az Úr egy szerelmesdalt énekel majd neked.

„Összegyűjtöm azokat, akik szomorkodnak, mert nem ünnepelhetnek, bár közületek valók, és gyalázatot kell elszenvedniük. Elbánok majd elnyomóiddal abban az időben. A sántákat megsegítem, és a szétszóródottakat összegyűjtöm, dicsővé és hírnevessé teszem őket az egész földön, ahol gyalázták őket. Abban az időben, amikor összegyűjtelek, haza is hozlak benneteket. Bizony, hírnevessé és dicsővé teszlek benneteket a föld minden népe között. Meglátjátok majd, hogy jóra fordítom sorsotokat! – mondja az Úr” (18-20. vers).

Ezek az igeversek Izráel népének jövőbeli áldásairól szólnak, illetve a királyság dicsőséges koráról.

Ezzel zárul Zofóniás próféciája.